

א

גיע לאנשים העושים עבודה קשה וי אחראית בשורת המדינה.
 מאד הייתי מבקש, או שמתי מגד יצהיר כי סיפורו אמת הוא ומתייחס לאדם מסויים ויצביע עליו לפחות כדי שהנהלת הממשל הצבאי תדע בד מי המדובר, או שיצהיר שאין זה אלא סיפור דמיוני, ואינו מתייחס לי כל אדם מסוים אשר שירת באזור.
 הנני מחשיב את הדבר, כדי למנוע עוול לאנשים המסרתים כאן, אשר סיפורו של פתי מגד פוגע בהם בצורה קשה ומעליבה.
 קצין מטה לעוניני פנים, אזור טוח

י. גפירין

בגליונות מ' 14—21 בדצמבר 1956 הופיע סיפור בשני המשכים מאת פתי מגד, "סופו המר של ד."
 הסיפור הזה השרה מצב רוח קשה על העובדים בשטח הממשל הצבאי כי הוא בא לתאר הווי שכאילו השת"ר בשטח הכיבוש. הנני עובד באזור עזה זה ששה שבועות, בשיתוף פר עולה הדוק עם מפקדים מקומיים ה' אחראים לעיירות ולקבוצות כפרים, ולא ראיתי ולא שמעתי כל דבר אשר ידמה במשהו לתיאור של פתי מגד, בינתיים נוצרה הרגשה קשה בין העובדים באזור, כאילו כך רואים אותם ואת עבודתם. יחס זה אינו מ'

ב

מוחה, אינו עושה לשינוי פני הדבר רים.
 כי כולם פושעים. אין אף אדם הגון בסדום זו ששמה ישראל. איך לא רעהו היד שכתבה מין דבר כי זה ואיך עתון כעתונכם נתן לזה מי קום? והרי עתון אינו מכתב פרטי — הוא נועד לפרסום, מגיע לכל מקום, בארץ ובחול וגם לערבים.
 קראתי כי נציג ירדן באו"ם ציטט שירו של נתן אלתרמן על מעשה מפרקאסם.

איך ירגיש עצמו בא כוחו באו"ם כאשר יימסרו לידי חברי או"ם כמה מהפנינים שבסיפור זה?
 מתוך התמרמרות, כאב ובושה קי ראתי את הדברים, הדברים המורים ביותר דוקא מתוך הכרתי והערכתי את עתונכם והעומדים מאחוריו.

מרדכי יפת

גניגר

בגליונות עתונכם מ' 21.12 — 14.12 פורסם סיפורו של פתי מגד, "סופו המר של ד."

הודעתי בקראי את ה"יצירה הי זאת, כתב האשמה והשמצה על ה' מדינה, על צה"ל, מושליו הצבאיים, קציניו וחיליו, רק דמיון חולני יכול ליהס מעשים כאלה. הרי לפי דמיון נו של המחבר, לא רק המושל יפה' בנפש הוא שיכור, שטוף זימה ומכבד את כל האורחים הכבודים בנערה הי ערבית, המשרחת.

מושל האזור, כשנמסרים לו המע' שים היפים, אומר כי הוא יודע הכל אולם בשבילו מספיק ש"הוא בסדר", האורחים המכובדים מקבלים את ה' כבוד הזה, "כולם עושים זאת" — לפי נוסח הסיפור. כולם כולם עדים ושותפים למעשי הזוועה, הרצח, ה' אונס, ולית דין ולית דיון, איש אינו

ג

יש לברך את הסופר, שהעז בי ימים אלה של שכרון הנצחון, שאהו בנו, להעלות בסיפור את האמת המבי יישת.
 ברור, שדבר זה אינו מוצא חן כי עיני אלה המתאמצים להשתק ולחס' תיר כל פגם שבחיינו כדי שלא יודע בגויים. לכן טוב שישנם עוד אצלנו סופרים הקמים למלא את חובתם הי ציבורית ולהצביע ולגנות את השפל שבחיינו.
 אין צורך, מר בנימין גפן וחבריו, לפחד מפני האמת — זה אינו שיך כלל וכלל למעשי גבורה צבאיים. ר קצת ביקורת עצמית ושיקולי דעת לא יזיקו לנו.
 ולמתי מגד — יישר כוחך!
 ב. קליבנפסקי ירושלים

הודעתי משודדעו לי פרטים על הרצח והמנוי שבוצע ע"י אנשי מש' מר הנבול בכפר קסט, קשה היה לי להבין כיצד ייתכן מעשה כזה אצלנו בארץ, אשר חלק גדול מתושביה הם ניצולי הטבח ההיטלרי.
 ידיעה זאת הכאיבה לי ביותר, והנה בא סיפורו של פתי מגד — סיפור של חשבון הנפש, שנתן לי את התשובה: כל צבא כובש יש לו תכר נות דומות — ירידה פוסרית וזיל' זול בחיי אנשים — תושבי השטחים הנכבשים, ואף אדם ישר כאותו פר של צבאי ד., לא עולה בידו לשנות את מהלך הדברים וסופו שגם הוא נסחב לזרם הירידה הנפשית והפש' עים, שהם אופייניים למשטר הכיבוש, לכל כיבוש.

ד

שאותה אתם מבקשים מאותם אנשים שמהו בפניכם על כי לא פרסמתם מכתביהם מסיבות בטחוניות.
 מה שדרוש עתה הוא להסתייג ב פומבי מן הסיפור הנ"ל. רבים מקור אי, למרחבי מצפים לכך. ישנם ספור וי"ם הרבה יותר מתאימים לקוראינו על מערכת סיני — אולי תמליצו כי פני המחבר שיתענין ויתקן את ה' מעוות. החותרים

זאב אילון

לאחר שהוממתי מקריאת סיפורו של פ. מגד, לאחר ששמעתי רבים מהבר' שלחמו בסיני ומאלה שלא היו שם את הודעויותם למקרא היצירה, ולאחר שקראתי את הביקורת של ב. גפן ושל צ. בן דעת על הסיפור — משתומם אנוכי שלא מצאתם לנחץ לפרסם במסגרת של "הערת מערכת" לפחות תשובה נאותה לשאלה שגש' אלתם: — מדוע פרסמתם יצירה מ' עין זו? אין לדעתי להסתפק בסליחה